

Finale van de MAP-Competitie bij Rinus Biemans

-door Femke Lagaaij-

Het is ruim een jaar geleden dat deel 1 van dit verhaal verscheen (De Jachthond editie 2020-6). Een jaar waarin het door de zich voortslepende pandemie onmogelijk bleek de finale van de MAP-competitie te organiseren, die ooit -in optimistischer tijden- gepland had gestaan voor 31 oktober 2020. Zo fijn dat Rinus Biemans en zijn team heel veel later, op 20 november 2021, tóch de apotheose van deze prachtige competitie wisten op te tuigen.

Weet u het nog?

In de zomer van 2020, midden in wat ik nu maar ons eerste coronaseizoen zal noemen, verscheen de aankondiging dat hondenschool Rinus Biemans een MAP-competitie zou organiseren voor staande honden en retrievers. Drie zaterdagen achter elkaar in oktober, één week rust en dan de finale op 31 oktober. Velen grepen deze buitenkans aan om in het vrijwel wedstrijdloze coronajaar toch nog een mooie serie wedstrijden te lopen, de competitie zat dan ook zó vol. De opzet was als volgt: elke combinatie zou meedoen aan 3 wedstrijden, hetzij op A, hetzij op B niveau; een finaleplek was gegarandeerd voor alle deelnemers. Voor het eindklassement telden de beste 2 resultaten van de voorgaande 3 wedstrijden plus natuurlijk de resultaten van de finale zelf. Oftewel: een off-day in de eerste drie wedstrijden mocht geschrappt worden. Bovendien zat er een doordachte opbouw in de competitie: elke wedstrijd zouden de proeven zwaarder en complexer worden, zo was ons verzekerd. En dat was ook echt het geval, zoals u hebt kunnen lezen in het eerste artikel over deze competitie.

Finale

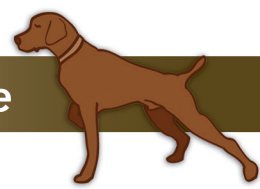
We hadden er lang op moeten wachten, maar begin najaar '21 kregen we dan toch de uitnodiging voor de finalewedstrijd die op zaterdag 20 november plaats zou vinden. Voor vier van de A

deelnemers die zich ondertussen ook voor de Nimrod hadden geplaatst, was er zo nog voldoende tijd tussendoor om op adem te komen en weer op te laden. We hadden er zin in! En het be-

loofde heel spannend te worden, want de onderlinge verschillen waren klein. Ik roep de top 3 in herinnering, waarmee we de finale ingingen:

Charlie (winnaar A)

Emma (winnaar B)

In de A:

1. Femke Lagaaij met Charlie (Handsome Hauke the Second off April)
2. Willem Veilbrief met Flair van 't Kieftendorp
3. Victorine Schokker met Hollands Brad of Upperclaws

En in de B:

1. Willeke van Eerden met Til Quwinn of Hopeful Image
2. John de Leede met Emma v. Foreburgh
3. Kees Boezer met Sarah

Zouden deze voorjagers straks ook weer het eindklassement aanvoeren of zou de dag nog veel verschuivingen laten zien? Eerst maar eens aan de slag.

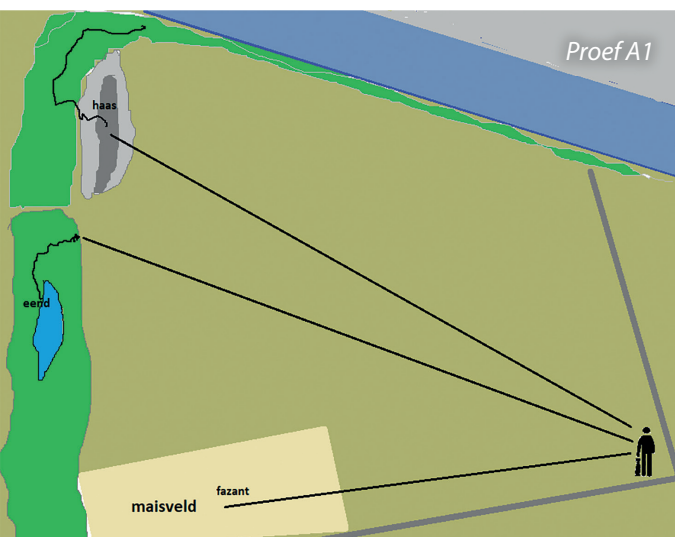
Proef A1

U bent uitgenodigd als picker up. Rechts voor u is een haas geschoten waarvan niet zeker is of deze kickdood is. Achter bij het water is een eend geschoten. Ook van deze eend weten we niet zeker of deze kickdood is. Vanochtend is er ook nog een fazant geschoten die kickdood in het maïsveld is gevallen.

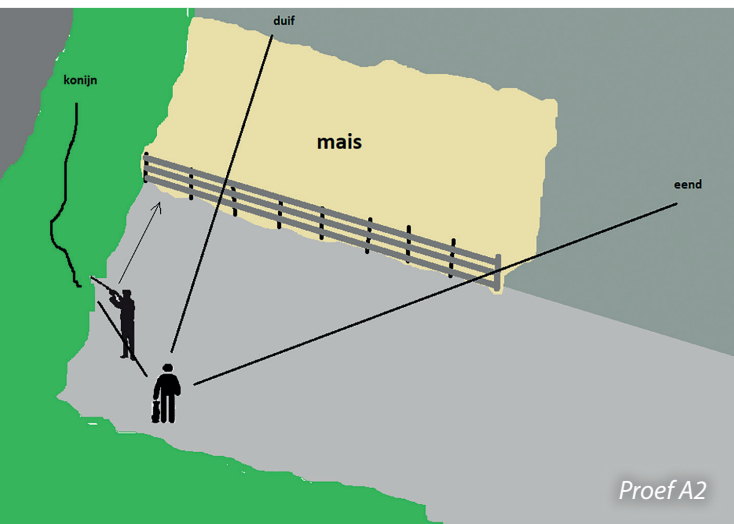
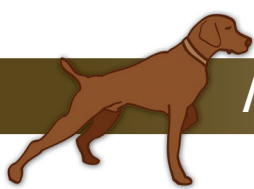
er goed aan eerst in te zetten op het haas. Daarvoor moet je de hond een schuine lijn van zo'n 355 meter over de akker geven en dat gaat niet iedereen even makkelijk af. Er wordt heel wat gefloten voordat de honden onderaan de zandheuvelds de geur van het haas oppakken. Het haas is inderdaad gaan lopen en heeft nog 150 meter afgelegd voor het geraapt kan worden door de honden. Dan de eend, deze is in het water, op 350 meter van de inzetplek beland. De hond moet dus weer over een flinke afstand gedirigeerd worden en door de dekking heen gestuurd worden om bij het water het verder zelf op te lossen. En dan hoeft alleen nog de fazant binnen te komen. Deze verloren zoek is ons niet makkelijk gemaakt, er is geen enkele steun want de fazanten zijn van achter het maïsveld ingegooid. Toch lukt het de meeste voorjagers om alle drie de apporten binnen te brengen, al zal niet iedereen het maximale aantal punten hebben gehaald op deze proef.

Proef A2

U staat samen met uw hond op post. Er zit een jager in het maïsveld. Hij schiet een eend die kickdood op de akker valt. Achter het maïsveld staat een jager in het bos.

Tot zover de beschrijving in het boekje. Nu de praktijk. De inzetplek bevindt zich in een hoek van een open veld met links voor je een blok maïs, recht vooruit een bosrand waarachter water moet zijn en rechts in de verte wat zandheuvelds waar het haas moet zijn geraakt, al bestaat de kans dat het is gaan lopen. De vraag is eerst de eend of eerst het haas? Wanneer je de verwaaiing uit de maïs-voorzover die er zou zijn- wil vermijden, doe je

het bos in. Aan u om drie stuks wild binnen te brengen.

Deze laatste proef was voor iedereen prachtig te volgen: het veld lag wat lager dan de dijk waarop de deelnemers die niet aan de beurt waren en het publiek (vanwege corona helaas mondjesmaat toegestaan, maar toevallige passanten beleefden veel moois) stonden. In deze proef kregen we, zoals u al

had geconcludeerd, twee markeerapporten en een sleep voorgeschoteld. De afstanden waren wederom niet mals: de markeerapporten vielen beiden op ruim 180 meter van de inzetplek. De afstand naar het begin van de sleep -door hond en voorjager te markeren op het schot- was ook bijna 200 meter. Bij de bosrand verdwenen de honden uit het zicht en dienden zelfstandig het begin van de sleep op te zoeken en de sleep van zo'n 95 meter uit te werken. Opnieuw moesten hond en voorjager van goeden huize komen om alles binnen te brengen. Sommigen van ons lieten indrukwekkend werk zien, anderen hadden wat tegenslag bij de apporten. Toen zat het er op en werd het spannend: zou het overall eindklassement nog veel verschuivingen kennen?

Hij schiet een duif die kickdood achter het maïsveld valt. Links van u wordt een stukje bos uitgedreven, er klinkt een schot. Aan u om drie stuks wild op het tableau te brengen.

Dit was een verraderlijk proefje: het markeerapport op de duif (100 m) is maar een fractie van een seconde te zien omdat hij achter de dekking valt. Om deze duif binnen te halen moeten de honden over een flink hek, door het maïsveld worden gestuurd waar ze kort tevoren een verloren zoek op een fazant hadden moeten halen, verwaaiing van die fazant te over. De meeste voorjagers kozen er dan ook voor om eerst de eend op te laten rapen, deze was redelijk goed te markeren geweest en lag op zo'n 80 meter van de inzetplaats. En dan dat konijn... dat schot was moeilijk te lokaliseren. Je kon niets anders doen dan de hond er op af sturen om hem het werk te laten doen. Sommige honden verdwenen diep het bos in, gewend om groots en meeslepend te jagen; andere bleven in de dekking zoeken, weer andere honden kwamen binnen een paar tellen terug met het konijn, dat op slechts 20 meter van de inzetplek bleek te liggen. Mooi bedacht.

Proef A3

U staat samen met uw hond op post. Voor u wordt een duif geschoten die kickdood op het veld valt. Rechts voor u in het bos zit een jager die ook een duif schiet die kickdood op het veld valt. Dan komt een gans overgevlogen die door een jager rechts in de hoek van het bos wordt geschoten. De gans vlucht daar gewond

Eindklassement

Wellicht ten overvloede: in de A voerden bij het ingaan van de finale Femke Lagaaij, Willem Veilbrief en Victorine Schokker de gelederen aan; in de B waren dat Willeke van Eerden, John de Leede en Kees Boezer. Rinus hield ons niet lang in spanning, na een kop warme chocomel en wat lekkere borrelhappen in de buitenlucht, kwam de verrassende uitslag: alleen ikzelf in de A en John in de B hadden onze plek in de top drie weten te consolideren, verder waren er aanzienlijke verschuivingen opgetreden. Helaas heeft een computerstoring de punten doen verdwijnen, waardoor de organisatie alleen gegevens over het eindresultaat kon aanleveren. Winnaars van deze prachtige competitie zijn:

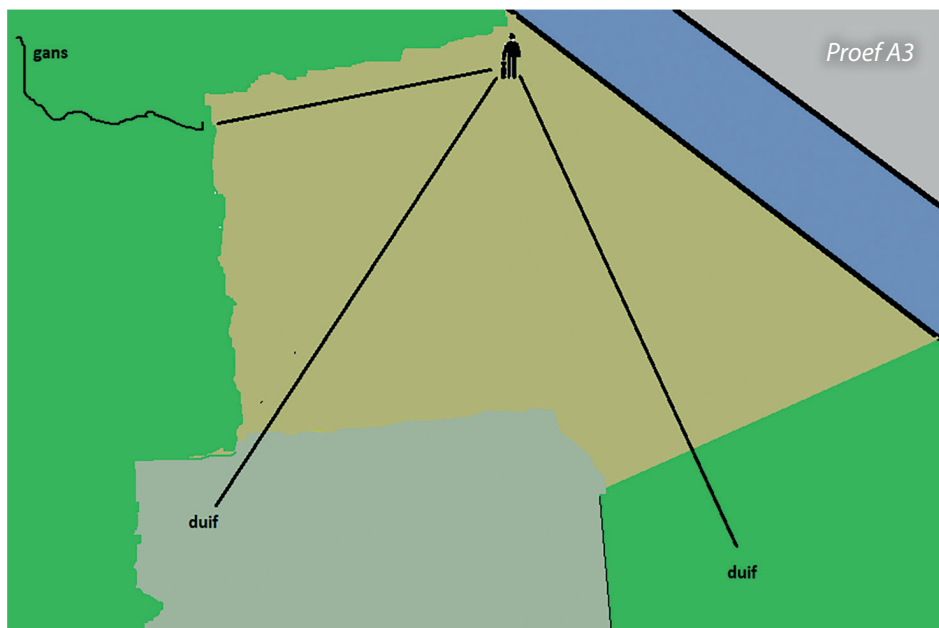
A-honden

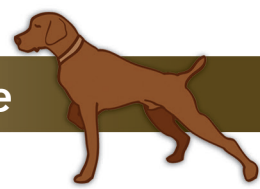
1. Femke Lagaaij met Charlie (Handsome Hauke the Second off April)
2. Jaap Dansen met Spike (Arwin van de Everse Akkers)
3. Femke Jansen met Akili

B-honden

1. John de Leede met Emma van Foreburgh
2. Lieke Wijgers met Hero (Gero Vom Vinxtbachtal)
3. Brigitte Elsmann met Amber (Hester Harns van de Meiakkers)

Graphics: Piet Schaafsma

Nederlandse Kampioenschappen voor Jachthonden en de toekomst van de Nimrod

Momenteel bereiden de RvB en de KNJV een reorganisatie van OR-WEJA voor. Een onderwerp voor het adviesbureau dat kwartier maakt, is wat mij betreft de (re-) organisatie van de Nederlandse Kampioenschappen voor Jachthonden.

We weten dat de Nimrod zich zo afficheert, maar we weten ook dat dit evenement die naam op dit moment eigenlijk niet helemaal waar kan maken, daarover schreef ik al in de vorige Jachthond (editie 2021-6).

De huidige selectiemethode voor de Nimrod, via de Map A wedstrijden, heeft als nadeel dat je je kunt kwalificeren op basis van 2/3 B proeven en 1/3 A proeven. Met als voordeel dat ook wat "vagere" rassen, die in geen velden of wegen de potentie hebben de Nimrod te winnen of een AA diploma te halen, ook vertegenwoordigd zijn. Vroeger was dat interessant: zo leerde het publiek de minder bekende jachthondenrassen kennen. Tegenwoordig hebben we daar andere wegen voor. Daarom denk ik dat de opzet van de MAP-competitie van Rinus Biemans model kan staan voor die toekomstige Nederlandse Kampioenschappen, wellicht uitmondend in een Nimrod nieuwe stijl.

Hoe zouden die kampioenschappen er uit kunnen zien? In ieder geval bestaan ze uit een serie van drie, vier of vijf wedstrijden op hoog A niveau, opengesteld voor honden die een nader te bepalen toelatingsdrempel hebben weten te halen, uitmondend in een voor het

publiek aantrekkelijke finale. De resultaten in de voorgaande competitie -waarbij één van de wedstrijden mag worden geschrapt- worden opgeteld bij de resultaten van de finale en leveren een winnaar op. Daarmee krijg je een super spannende wedstrijd, want het publiek kan tijdens de finale driftig meerekenen wie nog kans heeft op de winst.

Waarom een serie wedstrijden? Zo sluit je het geluk/de pech van de dag uit en selecteer je de honden die op een constant top-niveau weten te presteren. De opbouw zou ook hier progressief kunnen zijn: dus elke wedstrijd iets zwaarder en complexer. De beste twaalf, vijftien, achttien combinaties mogen door naar de finale. Combinaties kunnen zich elk jaar weer kwalificeren, dus sommigen zullen meerdere jaren achtereenvolgend deel kunnen nemen aan deze Kampioenschappen voor Jachthonden.

(Bijna) 50 jaar geleden is de Nimrod opgericht zodat jagers de prestaties en het werk van hun honden onderling konden vergelijken in een wedstrijdachtige setting en het publiek kennis kon maken met uiteenlopende jachthondenrassen en hun kwaliteiten. Bedenk dat we spreken over de jaren 70 van de vorige eeuw. Om precies te zijn hebben we het over 1974; het jaar waarin de eerste Volkswagen Golf van de band rolde, ABBA met Waterloo het Eurovisiesongfestival won, Isabel Perón de eerste vrouwelijke president ter

wereld werd, Nederland de finale van het WK voetbal verloor van (toen nog) West-Duitsland en er juichkreten klonken omdat er voor het eerst sinds 1935 weer broedparen van de grauwe gans in Nederland werden gesignaleerd. Ja, die tijd dus...

De tijd waarin eigenlijk alleen jagers het nut en de lol inzagen van het opleiden van een jachthond, internet nog iets was uit een science-fiction boek en de communicatie verliep via een telefoontoestel met draaischijf. Niemand had toen kunnen denken dat jachthondenwerk een zelfstandige hobby zou worden van mensen die (nog) niet jagen, dat de ontelbare wedstrijden die jaarlijks georganiseerd worden alle zwaar overtekend zouden zijn en er vele duizenden mensen plezier zouden beleven aan trainen van hun jachthond -of moet ik zeggen sporthond- en daarover communiceren via Facebook, Instagram en anderen kanalen.

Al die mensen dragen via hun hond de jacht een warm hart toe. Naar mijn mening zou de Nederlandse Jagersvereniging daar veel meer gebruik van kunnen maken, dit zijn de ambassadeurs die we zo hard nodig hebben om de jacht voor Nederland te behouden. Ook dát lijkt me een punt voor het ingehuurd adviesbureau. De Nimrod kan daarbij een rol spelen, het is en blijft een machtig evenement. Het zou mooi zijn als het ons lukt er een nieuwe betekenis en vorm voor te vinden waarmee we de komende 50 jaar in kunnen gaan. Mogelijk kan dat via de Nederlandse Kampioenschappen voor Jachthonden zoals hier geschetst.

Femke Lagaaij

“Niemand had 50 jaar terug kunnen denken dat vele duizenden mensen plezier zouden beleven aan trainen van hun jachthond”